
Александр Блок

Девушка пела в церковном хоре
О всех усталых в чужом краю,
О всех кораблях, ушедших в море,
О всех, забывших радость свою.

Так пел её голос, летящий в купол,
И луч сиял на белом плече,
И каждый из мрака смотрел и слушал,
Как белое платье пело в луче.

И всем казалось, что радость будет,
Что в тихой заводи все корабли,
Что на чужбине усталые люди
Светлую жизнь себе обрели.

И голос был сладок, и луч был тонок,
И только высоко, у Царских Врат,
Причастный Тайнам, плакал ребёнок
О том, что никто не придёт назад.

אלכסנדר בלוק

זמרה נערה למבקרי הפנסות
על מי שנותר בארץ זרה,
על הספינות בסעיפה הורסת,
על אבודים בשכיחה מריחה.

השיר מתרומם במעוף רוגע,
שמש שחקה על כתף שלה.
ומי שלמטה עומד, שומע
פיצד מזמר בקרן קולה.

כולם חשבו כי יבוא האשר,
והספינות מעולם לא יצאו,
כי בגעולה בודדי החושך
סתר שקט לעצמם מצאו.

אך קרן דקה ושתיקה עוורת,
קולה התפסק ורדף האור.
ורק למעלה בכה היילד
שאף אחד לא יוכל לחזור.